

Živý plot plný duchov

Ráno, Žolík!“

Ešte som tie slová ani nevyslovila a už aj mi odpovedalo ohlušujúce zaerdžanie. Žolík ma zo svojho boxu vidieť nemohol, ale asi ma spoznával podľa krokov. Len čo som otvorila dvere na stajni, zakaždým okamžite naladil trúbku. Žolík bol veľký kôň – obrovský kôň, presnejšie povedané – s náležite dunivým hlasom.

Môj priateľ Thorsten, ktorý v stajňovej uličke pred boxmi čistil svojho sivka Mana, si prikrýval uši.

„Musíte pri pozdrave na seba tak hulákať?“ spýtal sa.

Thorsten niekedy, keď sme sa ja a Žolík až priveľmi tvárili ako pár snov, trochu žiarlil. Rovnako ako Žolíkova skutočná majiteľka pani Müller-Westhoffová. Ale ja som si nič nenahovárala: Žolíkovo nadšenie pre mňa pramenilo jednoducho zo skutočnosti, že som na ňom nejazdila. Obrovský kôň pani Müller-Westhoffovej bol v pravom slova zmysle môj zverenec. Vodila som Žolíka na pastvinu, čistila som ho, keď sa zablatil a tiež som mu už zorganizovala potešenie z kúpania, keď ho jeho jazdci, ako obyčajne, zabudli ostrieť. Za všetko toto mi pani Müller-Westhoffová dávala každý týždeň desať eur, čo ma celkom uvádzalo do rozpakov. Napokon, o Žolíka by som sa starala aj tak. Ale pani Müller-Westhoffová mala chronicky zlé svedomie, pretože ma nenechávala jazdiť – čo opäť súviselo s tým, že Žolíka považovala za všeobecne nebezpečného. Mne to ale veľmi nechýbalo. Jazdenie nebola práve moja najobľúbenejšia činnosť a kone mi vlastne vôbec nič nehovorili. Do tohto jazdecko-stajňového príbehu ma vtiahla iba moja mama. Tá minulý rok odrazu zistila, že bez koní už nemôže žiť – pravdepodobne nejaká forma krízy stredného veku. Bohužiaľ, sama si do jazdeckej školy

netrúfala, a tak ma zákerne nalákala na akýsi „Jazdecký kurz pre matky a dcéry“. Tam sme sa zoznámili s Thorstenom a jeho otcom. Trápna situácia, ale potom to priam iskrilo. Najprv medzi mnou a Žolíkom Obrovitým a napokon aj medzi mnou a Thorstenom. Pričom mi obaja, predovšetkým na začiatku, ublížili. Z celkom rozdielnych dôvodov. Žolík, napríklad, bol športové eso. A jeho majiteľke prišiel vhod každý prostriedok, pomocou ktorého by v ňom prebudila talent na drezúrneho koňa. On na to občas reagoval trocha podráždene, čo som mu nemohla mať za zlé. A keď Žolík stratil trpezlivosť, rýchlo sa svojich jazdcov zbavil. Pani Müller-Westhoffová sa preto o ňom niekedy vyjadrovala tak, akoby jazda na ňom znamenala čosi také ako výstup na Mount Everest bez kyslíka. No Žolík v skutočnosti dokázal byť celkom milý. Počas mojich dvoch doterajších jazdeckých pokusov sa rozhodne ani raz nehotoval vzpínať sa alebo zutekať. Ale zato som ho ani neťahala za opraty, ani som ho nebodala ostrohami. Žolík bol mierovým rokovaniam vcelku naklonený. Bohužiaľ, jeho jazdci za diplomatov súci neboli.

Thorsten zase bol všetko iné len nie športovec. Jeho talent sa nedal prebudiť ani silou, ani rozumom – zato mal iné kvality. Thorsten bol okrúhly, nemotorný a už pri chôdzi padal z času na čas z koňa. Napriek tomu jeho otec z neho chcel bezpodmienečne urobiť majstra v skákaní a ihneď po prvom jazdeckom kurze mu kúpil super skokana Mariana. Najprv to vyzeralo na katastrofálny vzťah, ale k Thorstenovým silným stránkam patrilo jeho diplomatické nadanie. Postupne sa s Manom popasoval a aj otcovu ctižiadostivosť uviedol do únosných medzí: Thorsten a Mano sa najnovšie dali na westernové jazdenie. Thorsten dúfal, že Mano sa vďaka tomu upokojí, Thorstenov otec sníval o premene svojho syna na Johna Waynea.

„Čo tu porábaš tak skoro?“ spýtal sa teraz Thorsten, kým som Žolíkovi strkala do papule dobrôtku na privítanie. Predtým som Thorstenovi vtlačila na líce krátky bozk – poradie, ktoré sa muselo prísne dodržiavať. Obaja boli žiarliví, ale Žolík odpúšťal rýchlejšie. „Nechceli ste dnes ísť na ten kurz jazdenia?“

Prikývla som. Od istého času sme s mamou trávili víkendy hľadaním ideálnej jazdeckej školy. Rýchlo sme zistili, že v klubovej stajni sa nám nepáči. Mama síce bola do koní zbláznená, ale nebola ctižiadostivá a ani ja som pre pretekárske jazdectvo nemala zmysel. Následne sme vyskúšali miestnu farmu pre islandské kone – ale aj z nej sa vykľul klub, ktorý bol ku koňom len horko-ťažko prívetivejší než pôvodná jazdecká stajňa. Na konci sme len tak-tak unikli prv, než mohli mamu za veľa peňazí obalamutiť nejakým supertolterom. Mamino nadšenie pre kone však nedokázala udusiť ani táto skúsenosť. Tak ako predtým i naďalej sa prehrabávala v časopisoch a pred pár týždňami objavila novú ponuku: „Jazdenie všetkými zmyslami – Spoznajte podstatu koňa.“ Ten kurz organizoval nejaký človek vo Weserskej vrchovine a mama nás na tento víkend prihlásila. Svoje nadšenie som držala na uzde.

„Úbohá Lea,“ poznamenal Thorsten a dal mi bozk útechy. „Ale predtým by si sem nemusela chodiť. Mohol by som predsa Žolíka rovno vypustiť. Keď sa vrátíme, mám ho opäť priviesť dovnútra?“

Thorsten mával každú sobotu ráno hodinu jazdy neďaleko u nejakého westernového trénera. Jeho otec ho tam i s Manom vozieval. Takže Thorsten musel tak či tak skoro vstávať a vypúšťať mi Žolíka na pastvinu, aby som sa mohla vyspať. Jazdiť cez týždeň ešte pred vyučovaním do stajne bolo dosť stresujúce.

Avšak dnes som iba potriasla hlavou. „Musí na turnaj,“ vysvetlila som Thorstenovi. „Preto som aj tu. Niekto mu musí dodať odvahy.“

„Úbohý Žolík,“ povedal Thorsten. Ale potom sa uškrnul. „Hoci odvaha hádam ani nie je to, čo potrebuje. Keď dostane svoj záchvat udatnosti, Lenu jednoducho zhodí. Snáď mu skôr zaželaj... hm... pokoru? Alebo trpezlivosť?“

Pretiahla som tvár, Žolík tiež. Mal neuveriteľne pohyblivý nos, trošku ako tapír alebo mravčiar.

„Žolíkovi sa to nezdá smiešne,“ vysvetlila som jeho mimiku.

Thorsten prikývol. „Veď má pravdu. Ale odvaha nie je napriek tomu to správne. Ten to príliš rýchlo zvráti na samopaš a tvoj obrovský kôň sa potom pani Müller-Westhoffovej zbaví...“

Pani Müller-Westhoffová nebola pre Žolíka žiadnou rovnocennou súperkou, čo vlastne hovorilo v jej prospech. V skutočnosti bola totiž celkom milá a isto by nebola mykala opratami a netýrala Žolíka ostrohami, keby to bola vedela lepšie. Nespotrebovala na to ani toľko sily a energie ako Žolíkova jazdkyňa Lena, čo zas nebol žiaden div. Lena bola v starostlivosti o kone začiatočník a ťahanie za opraty nacvičovala každý deň. Pani Müller-Westhoffovú zvykla moja mama označovať za „manželku z povolania“. Dni trávila tým, že sa starala o svoju krásu – Žolík bol jej „kompenzačný šport“. Pravdepodobne by bola radšej jazdila po lese, než by sa mala zas a znova cvičiť v technike na boj zblízka, ktorý jej učiteľky jazdy označovali ako drezúru. Avšak počnúc učiteľkou jazdy v klube pani Wittovou až po Žolíkovu predchádzajúcu majiteľku, slávnu turnajovú jazdkyňu pani Beisendorfovú, každý jej tvrdil, že svojho koňa musí k tomu, aby bol šťastný, prinútiť. Už to, že Žolík dostal možnosť vyjsť si každý deň na pastvinu, si vyžadovalo značné sebazaprenie. Pani Müller-

Westhoffová to pre neho vybojovala, ako sa patrí, a ja som iba dúfala, že Žolík sa jej odmení aspoň malou stuhou. Keď však nad ňou na turnaji získal prevahu a zhodil ju, dokonca ho znova na celý deň zatvorila.

Škrabkala som ho pod šticou na čele a pokúšala som sa mu vysvetliť súvislosti. Žolík v tej chvíli žuval seno a dobrôtky a zvyškami mi zaslinil nohavice. Vzdychna som si. Mama ma chcela vyzdvihnúť hneď tu, takže na jazdeckom kurze sa objavím zababraná. Nepodstatné. Mohla by som tvrdiť, že Žolík a ja sme sa k vzájomnému porozumeniu priblížili vďaka jeho zmyslu pre vkus.

Vonku už zaznel klaksón nášho kombíka.

Tentoraz dostal pusku na nos najprv Žolík, potom Thorsten.

„Majte sa dobre, vy traja,“ rozlúčila som sa a Manovi som podarovala poslednú maškrtku. „Dobrá zábavu na divokom západe! A ty to dokážeš, Žolík!“

Žolík za mnou vyslal smutné zaerdžanie. Snáď dúfal, že ho odvediem na pastvinu. Tá návšteva za skorého rána asi predsa len nebol až taký dobrý nápad. Naopak, v tom momente vyzeral, akoby som ho skôr deprimovala...

Keď som nasadala k mame do auta, povzdychla som si.

„Všetko v poriadku?“ spýtala sa a usmiala sa na mňa.

Najprv som siahla po škatuli s keksami, ktorá ležala vedľa nej na sedadle pre spolujazdca. Keď sme skoro ráno vstávali, ani jedna z nás si na zdravé raňajky ani len nespomenula, no nadbytočné kalórie sme dokázali bez problémov odbúrať. V celej našej rodine sme všetci skôr vysokí a štíhli, mamička predtým dokonca pracovala ako modelka. Pokiaľ ide o mňa, takúto kariéru som videla v čiernych farbách. Mala som skôr priemernú, príliš okrúhlu tvár, zopár pieh a červenohnedé, nepoddajné vlasy, ktoré mali tendenciu trčať dohora ako chumáče. Nejaký účes ani neprichádzal do úvahy. Vlasy sa dali skrotiť iba tak, že som ich napríklad vtipne rozdelila do

mnohých vrkôčikov s pestrými sponkami, alebo som použila géľ. Ani jedno však nešlo v prípade, keď človek nosil jazdeckú čiapku. Tá si totiž vyžadovala buď dlhé, hladké vlasy, ktoré sa dali spôsobne vyviazať do uzla, alebo krátky strih vlasov, ako mala mama. Ten sa však na mojej hlave poskladal do akejsi zvláštnej, fakt nemožnej hviezdice. Ďalší dôkaz toho, že jazdecký šport a ja sme neboli kompatibilní.

„Stretla si Thorstena?“ spýtala sa mama.

Prikývla som. „Jasné, zase predsa musí ísť na svoj westernový kurz.“

Mama si povzdychla. „Ten som mu vždy závidela. Aj ty si mala chuť absolvovať ho, či nie?“

Mykla som plecami. Z jazdeckých hodín som si ťažkú hlavu nerobila. Boli pre mňa iba nutným zlom. Vyjsť si na koni von bolo lepšie. Ale keď už som v nejakej jazdiarni musela jazdiť do kruhu, tak som to, prirodzene, robila radšej s Thorstenom. Okrem toho, jeho učiteľ bol celkom milý a hodiny jazdy prebiehali pokojne a mierne. Naproti tomu učiteľka jazdy v klubovej stajni na nás zväčša pokrikovala. Lenže Thorstenova nová jazdecká škola mala jeden háčik: Kto tam chcel chodiť na vyučovanie, musel si priviesť vlastného koňa. Cvičné kone, ktoré by sa dali požičať, tam neboli.

„Ja len dúfam, že toto tu bude stáť za tie peniaze,“ zmenila mama tému a zabočila na diaľnicu. „Celý víkend...“

Aspoň jeden deň každého víkendu patrilo u nás rodine. Obaja moji rodičia pracovali a cez týždeň to často bývalo hektické. Preto v sobotu alebo v nedeľu sme si vyhradili čas pre seba, pričom postupne každý člen rodiny smel rozhodnúť, čo podnikneme. Keď vyberal môj brat, väčšinou sme zakotvili v nejakom zábavnom parku – zajtra napríklad s ním ocko ide za akýmisi dinosaurami. Teraz sme tomu s mamičkou výnimočne unikli, pretože namiesto toho sa budeme učiť „Jazdiť všetkými

zmyslami“. Ibaže ja som si nevedela predstaviť, že by toto pravidlo pretrvalo aj do budúcnosti.

Po viac ako dvojhodinovej jazde sme sa dostali na jazdeckú farmu. Pozostávala z lákavo pôsobiaceho host'ovského domu a krásnych, láskyplne renovovaných starých stajní. Boli tu výbehy a vonkajšie boxy, koňom sa tu očividne dobre darilo. Z jedného vonkajšieho boxu nám hľadel v ústrety hnedák s dlhou hrivou, vedľa vo výbehu stálo zopár sivkov.

Bol teplý septembrový deň a účastníci jazdeckého kurzu sa už zhromaždili na drevených laviciach pod celtovou strechou pavilónu. Boli sme, zdá sa, posledné – alebo nie, aj z kombíka belasého ako obloha práve vystúpila nejaká blond pani, cez plece si prehodila ruksak a priateľsky pozdravila. Mama a ja sme si vzápätí vybrali z batožinového priestoru cestovné tašky a išli sme si sadnúť k ostatným.

Akási pani v okamihu, keď nás uzrela, vstala a pobrala sa nám v ústrety.

„Lotte a Lea Grobové?“ spýtala sa s pohľadom upretým na nejaký lístok. „Veci si radšej nechajte ešte v aute, môj muž už začal. Izby vám ukážem až potom.“

Tá pani bola pomerne drobná, mala svetlé blond vlasy a volala sa Connie Sanchezová. Učiteľ jazdy, Haymon Sanchez, bol rodený Mexičan. Údajne však hovoril veľmi dobre po nemecky. Jeho žena bola očividne odtiaľto. Nemala nijaký prízvuk a nepôsobila južanským dojmom. V skutočnosti sa zdalo, že je hlavne vystresovaná. Prinajmenšom tú pani s ruksakom vítala s dosť silným úsmevom.

„Vy musíte byť pani Heidenová. Vitajte! Aj vám môžem prideliť izbu až neskôr...“

„Vlastne som sa chcela ešte prezliecť,“ poznamenala pani Heidenová. Mala džínsy a tenisky, zatiaľ čo my sme už mali jazdecké oblečenie na sebe. „Ale uznávam, idem neskoro. Trošku som sa previezla.“